

¹⁸Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az megőrzi önmagát, és a gonosz meg sem érinti. ¹⁹Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van. ²⁰De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.

Kedves Testvéreim!

Megkereszteltük Emilit, aki ezzel Isten gyermeke lett, már hozzá tartozik. A múlt vasárnap az igehirdetésben a keresztséggel kapcsolatban elmondtam, hogy az, hogy meg vagyok keresztelve azt fejezi ki, hogy Istenhez tartozom. Nem különleges védelem ez, hanem azt jelenti, hogy Isten gyermekeként élhetünk ebben a világban.

Ugyanakkor talán jól látszik a ma megkeresztelt kislány esetében is, hogy azzal, hogy megkeresztelünk valaki, és ezáltal ő Isten gyermeke lesz, még nem szűnik meg szülei gyermekének lenni. Nem lesz a keresztszülőké, nem lesz a templomé, nem kerül valami isteni gyámintézet kezelésébe. Szüleie marad, ők nevelik, ők gondoskodnak róla, és ők segítik, hogy ezt a földi pályát úgy futhassa meg, hogy végül elnyerhesse a versenydíjat.

A keresztség – ahogy Pál apostol fogalmaz – az újjászületés fürdője. Egy tiszta lap. De miért van szüksége ennek a kisgyermeknek tiszta lapra? Az elmúlt két hétben a gyülekezeti konyha felújítása elég nagy kosszal, porral járt. Fúrtunk, faragtuk, falat csiszoltunk... aminek a végén már akkor is koszosnak, porosnak éreztem magam, amikor beléptem a helyiségbe. Nem kellett semmit sem csinálnom hozzá, hogy érezzem a bőrömrre tapad a por. Valahogy így van ez a keresztséggel is. Megérkezünk ebbe a világba, de az a világ – ahogy mai igénkben olvassuk a „gonosz hatalmában van”, éppen ezért – nem is kell semmit csinálnunk, már attól is beszennyeződünk, hogy itt vagyunk. De miért mondjuk erre a világra, hogy a gonosz hatalmában van, miért mondjuk azt, hogy bűnös, koszos.

Aki nem hiszi, járjon utána – ahogy a mesék végén mondani szokták, és ha ezt megteesszük, akkor azt látjuk, hogy a világ rengeteg szépsége mellett, nagyon sok, gyakran megterhelően sok a szörnyűség.

A gyerekeink – bár alapvetően rendes gyerekeknek gondolom őket – de fantasztikusan nagy rendetlenséget tudnak néhány pillanat alatt okozni, ha hárman beszabadulnak egy szobába. És valahogy a rendrakás nem megy. Hiába mondom nekik, hogy rakjanak rendet, próbálkoznak, teszik, csinálják, de azt a takarót nem tudják úgy a helyére tenni, ezt, vagy azt a tárgyat már nem emlékeznek, hogy honnan vették elő, nem találják a helyét, meg el is törött... és jönnek, és kéri: apa, anya segíts.

Valahogy így vagyunk a világunkkal is. Megkaptuk, hogy gondozzuk, hogy uralkodjunk rajta, de sikerült olyan nagy rendetlenséget okozni benne, hogy magunktól nem tudjuk helyrehozni. Persze van kifogásunk, ami részben jogos is – hogy nem mi voltunk, vagyis mi nem akartuk, a gonosz, a sátán vett rá bennünket. Oké, rendben - mondja erre Isten. De ti miért nem tudatok ellene állni?

Mai alapigénk János apostoltól egy nagyon megdöbbentő mondatlal kezdődik:

¹⁸Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az megőrzi önmagát, és a gonosz meg sem érinti.

Aki Istentől született – tehát az, aki az Isten gyermeke, aki Istené – az nem vétkezik.

Mi ennek a mondatnak az értelme? Sokan próbálják megmagyarázni, hogy ezt úgy kell érteni, hogy... Azt akarja mondani az apostol... Pedig ezt nem nagyon lehet másként érteni. Ráadásul János nem csak itt a levél végén, hanem már korábban is beszél erről a témáról. A 3. fejezetben ezt olvassuk: *⁹Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született.*

Szerintem vagyunk itt néhányan, akik ezeket a mondatokat hallva azt mondják: hűha... ha ez igaz, akkor elég nagy bajban vagyok. Mert vétkeztem, mert bűnös vagyok. Ez azt jelenti, hogy nem vagyok az Isten gyermeke? Hogy akkor én ki vagyok zárva ebből a dologból?

János apostol nem szépíti a dolgot. Mert nem szépítheti. Az Istenhez csak az jut el, akiben nincs bűn. Ugyanis Isten és a bűn nem fér meg egymás mellett. Nem mehetek Istenhez, ha vétkeztem. 1986-ban a Challenger ürrepülőgép felszállás után felrobbant. A 7 úrhajós nem jutott el a kijelölt cél felé, mert egy tömítőgyűrű hibás volt. Egy hiba, egy porszem is végzetes. Isten és a bűn nem fér meg egymással. Szükségünk van a tiszta lapra. De ez lehetetlen. Pál apostol írja: nincs igaz ember egy sem.

A keresztyén hit lényegéhez érkeztünk.

Az Istenhez eljutni, csak bűn nélkül lehet, viszont az ember nem lehet bűn nélküli, hiszen egy olyan világban él, ami a gonosz hatalmában van. János ezt így fogalmazza: *¹⁹Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van.*

Rendben, de akkor mi a megoldás? Ezt is elmondja János:

²⁰*De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.*

Hogyan is működik ez? Pál apostol a Római levélben részletesen kifejti, amikor arról beszél, hogy hiába törekszem én a jóra, nem tudom azt tenni, képtelen vagyok rá. Jót akarok, de csak a rosszat tudom. De Isten éppen ezért küldte el Jézus ebbe a világba. Ő az, aki kereszthalála által megszabadít a bűn következményeitől. Nem azért, mert én annyira jó lennék, hanem mert ő annyira jó.

A gyerekek maguktól nem tudnak elrakodni, de ha a szülő odamegy és segít nekik, akkor sikerülni fog. Tudom, hogy nem tökéletes ez a kép, de valami ilyesmi történik, akkor amikor Jézus mellénk lép. Isten segít. Segít, hogy eljussunk a célhoz, a tökéletes tisztaság állapotába. Jézus magára vállalta bűneink büntetését, a mi feladatunk ezért, hogy higgyünk benne. Nem hátra dőlést jelent – nem azt, hogy Isten rakodik helyettünk, mert nem ezt teszi, csak megmutatja, hogy minek, hol a helye, segít, hogy rend legyen az életünkben.

Ha rendben van a kapcsolatunk vele, akkor lesz rendben az életünk.

Attól még ugyanabban a világban fogunk élni, ugyanúgy a bűn és a gonosz hatalma alatt lévő világban, de már sokkal ellenállóbbak leszünk.

A vírus megjelenésekor megtanultunk sok praktikát, amivel védekezhetünk. Jelenleg azt mondják, a legjobb, ha nem tesszük ki magunkat a veszélynek. Ezért volt a zárlat, ezért hordunk szájmazskot, ezért mossuk alaposan a kezünket. Mindent megteszünk, ezzel együtt azt mondják, hogy igazi védelmet majd az oltóanyag fog jelenteni.

A bűn elleni harcban, küzdelemben sok mindent megtehetünk. Kis odafigyeléssel sokat tehetünk azért, hogy ne a gonosz uralkodjon a testünkben, de igazi védelmet csak a védőoltás, azaz Jézus vére jelent számunkra. Ez az, ami tisztára mos, ez az, ami megvéd akkor is, ha a bűn vírusa a kezünkhöz tapad. Nem válunk általa tökéletesekké, de lehetőséget kapunk eljutni a tökéleteshez. Nekünk ő, Jézus Krisztus az örök élet!

Higgy az Úr Jézusban és üdvözülj. Nem csak a filippi börtönőrnek szóló jótanács ez, hanem a mi egyetlen reménységünk.